

\* \* \*

Въздухът беше свеж и чист и в началото на пътуването можеха да се забележат сребърните отблясъци на звездите, преди да изчезнат в светлините на града. Но след звездите започнаха една след друга да се появяват красотите на Рим.

– Наистина ли никога не си била в Рим?

– Наистина!

– Не мога да повярвам!

– Обаче трябва да повярваш.

– И въпреки това си оцеляла! Ама че лудост.

– Наистина ли? – Жозефин се засмя искрено.

Напрежението, което беше свивало стомаха ѝ през последните часове, започваше да я отпуска, а магията, която я заобикаляше, заличи умората.

Лоренцо изсумтя, когато видя колоната от автомобили, наредени в опашка на Виа Аурелия:

– Искаш ли да пообиколим малко, преди да отидем в хотела? Ще ти покажа какво те очаква през следващите дни. Пригответи се, ще видиш неземни неща.

Стигнаха до Циркус Максимус\*, след което завиха около Колизея. Лоренцо си помисли, че е голяма привилегия да покаже Колизея на някого, който никога не го е виждал.

– Впечатляващ е – коментира Жозефин, изумена от гледките, които се сменяха бързо.

– Да, това е един от най-предпазливите коментари, които съм чувал някога, но от друга страна разбрах, че швейцарците...

– Всъщност исках да кажа, че човек е свикнал да вижда всичко това по телевизията или на кино, или в книгите и, не знам... Почти си мисли, че това по-скоро е част от някакъв свят на мечтите, отколкото от реалния. Но като видиш тези свещени гиганти пред себе, се главозамайваш...

Лоренцо се усмихна:

– Казано така, звучи по-добре. Но струва ми се, че докато обикаляш из Рим, ще трябва да свикнеш с това усещане.

Докато преминаваха по Виа дей Фори Империали\*\*, Жозефин се обърна към Палатин\*\*\*. Не продума нищо, а остана просто с отворена уста и секнал дъх. Ехо от далечни гласове, от забравени и погребани във времето хора... защото това е Рим – някъде съвсем класически, другаде странен, почти бароков. През деня Рим е непоносим, но при изгрев и при залез-слънце става невероятно романтичен. Без да разбереш, те притиска нежно към себе си, за да не те пусне никога вече, и завладее ли сърцето ти, не можеш повече да го забравиш, нито да живееш без него. Жозефин изпита силно замаяване, но този път не беше сънят, а усещането, макар и необяснимо, че пред нея преминава самият живот.

– Звучи банално, но мисля, че ще се влюбя в този град.

– Да се влюбиш, никога не е банално. А и антиконформизмът сам по себе си е досаден. Истинското предизвикателство на бъдещето е да имаш куража да си банален по оригинален начин.

– Добре. Тогава ще приема предизвикателството. Имам чувството, че има какво да се случва. Това е точно за мен.

– О, да! Колко време мислиш да останеш в Рим?

– Не знам. Толкова трудно ми беше да се реша да дойда тук, че не можех да правя кой знае какви планове. Билетът ми за връщане е отворен, искам да пообиколя града и да се полюбувам на това странно усещане за свобода.

---

\* Циркус Максимус е древен хиподром в Рим. Днес е център за забавления и концерти. – *Б.р.*

\*\* Виа дей Фори Империали (*Via dei Fori Imperiali*) е широк проспект в центъра на Рим от Пиаца Венеция до Колизея, построен през 1932 г. по заповед на Бенито Мусолини. – *Б. пр.*

\*\*\* Палатин – един от седемте хълма на Рим. – *Б. пр.*